

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 6 rozhodl samosoudkyní Mgr. Petrou Andršovou ve věci

žalobce: **Česká republika-Ministerstvo financí**, IČO 00006947
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem nám. 17. listopadu 2840, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: **AKRO investiční společnost, a.s.**, IČO 49241699
sídlem Slunná 547/25, 162 00 Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Voršílkou
sídlem Národní tř. 10, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 2 087 171 231,12 Kč s přísl.

takto:

- I. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci částku ve výši 2 080 447 226,12 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 1.9.2014 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. V části, v níž se žalobce domáhal zaplacení úroku z prodlení z částky 2 080 447 226,12 Kč ve výši 8,05 % ročně od 30.8.2014 do 31.8.2014, se žaloba **z a m í t á**.

- III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 6 300 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit státu na náhradu nákladů řízení částku 374 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, na účet zdejšího soudu.
- V. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit soudní poplatek za žalobu ve výši 4 100 000 Kč na účet zdejšího soudu, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou dne 12.12.2014, domáhal vůči žalovanému zaplacení částky původně ve výši 2 087 171 231,12 Kč s úrokem z prodlení od 30.8.2014 do zaplacení. Po částečném zpětvzetí žaloby se domáhal zaplacení částky 2 080 447 226,12 Kč s příslušenstvím. Žalobu odůvodnil tím, že u Obvodního soudu pro Prahu 2 bylo vedeno řízení pod spisovou značkou 21C 44/2000, kde žalobcem byl žalovaný a žalovaným byl žalobce. Na základě pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.9.2012, č.j. 35Co 34/2012-761, zaplatil žalobce žalovanému částku 6 724 005 Kč (příkaz k úhradě ze dne 30.3.2012) a dále částky 1 366 672 412,56 Kč, 170 394 661,12 Kč a 543 380 152,44 Kč (příkazy k úhradě ze dne 12.12.2012). Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.6.2014, č.j. 30 Cdo 493/2013-863, byl uvedený rozsudek Městského soudu zrušen, tím odpadl právní důvod uvedeného plnění a na straně žalovaného došlo k bezdůvodnému obohacení, které je povinen vydat. Žalobce po žalovaném požadoval vydání bezdůvodného obohacení, avšak žalovaný toto žalobci odepřel svým dopisem ze dne 22.8.2014, jenž byl žalobci doručen dne 29.8.2014. Od následujícího dne je žalovaný s vrácením žalované částky v prodlení. Žalobce jednak od počátku popíral samotný základ nároku žalovaného v původním řízení, plnění, které bylo žalovanému poskytnuto v důsledku vydání rozsudku Městského soudu tedy nemá žádný základ v hmotněprávních vztazích a poukázal rovněž na skutečnosti, že v původním řízení vznesl námitku promlčení, která byla Městským soudem nesprávně posouzena, jak uvedl Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 25.6.2014.
2. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhnul její zamítnutí. Žalobce svým plněním podle pravomocného rozsudku hradil svůj hmotněprávní závazek vůči žalovanému (dluh vymezený v odůvodnění uvedených rozhodnutí). Rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího soudu ČR proto nemá za následek vznik bezdůvodného obohacení, neboť poskytnuté plnění není plněním bez právního důvodu, popřípadě plněním z důvodu, který odpadl (rozhodnutí v uvedené věci měla pouze deklaratorní charakter). Poukázal při tom na judikaturu Nejvyššího soudu, zejména rozhodnutí 31Cdo 3309/2011. Pro posouzení nároku uplatněného žalobcem je nezbytné posouzení hmotně právního důvodu pro provedení plnění ze strany České republiky, přičemž důvodem tohoto plnění byla náhrada škody z titulu odpovědnosti žalobce za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem České republiky podílovým fondům obhospodařovaným žalovaným ve výši 1 236 284 000 Kč s příslušenstvím. Po částečných plněních od jiných spoluodpovědných škůdců byla Česká republika povinna uhradit žalovanému ke dni 12.12.2012 na náhradu škody částku 1 023 863 552,70 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 1 114 275 017 Kč od 5.4.2003 do 6.10.2006 a z částky 1 023 863 552,70 Kč od 7.10.2006 do 12.12.2012. Odpovědnost žalobce za škodu byla založena ze dvou příčin, a to jako odpovědnost za nesprávný úřední postup Finančně analytického útvaru Ministerstva financí v oblasti legalizace výnosů z trestné činnosti dle zákona č. 61/1996 Sb. a

z důvodu odpovědnosti za nesprávný úřední postup notáře při výkonu veřejné moci podle zákona č. 358/1992 Sb. o notářích a jejich činnosti. Nesprávný úřední postup Ministerstva financí spočíval v porušení § 10 odst. 2 z.č. 61/96 Sb. podat trestní oznámení ve věci oznámeného neobvyklého obchodu, když Ministerstvo financí mělo dostatek informací o oznámeném neobvyklém obchodu odůvodňující podezření ze spáchání zvláště závažného majetkového trestného činu. Ministerstvo financí obdrželo dne 7.3.1997 oznámení Girocredit Sparkassen Bank Praha a.s. o neobvyklém obchodu spojeném s majetkem podílových fondů, přičemž v rámci prověřování neobvyklého obchodu získalo Ministerstvo financí informace dostatečně odůvodňující podezření ze spáchání trestného činu při provádění převodu majetku podílových fondů. Nepodáním trestního oznámení byl v obecné rovině zmařen základní účel existence správního orgánu předcházet legalizaci výnosu z trestné činnosti a v konkrétní rovině umožnil dokonání trestného činu a vznik následku v zájmech chráněných právními předpisy. Vzniklá škoda ve výši 1 236 283 000 Kč odpovídá peněžním prostředkům protiprávně převedeným z majetku podílových fondů. Vzniklá škoda je přímým následkem nesprávného úředního postupu Ministerstva financí, které sice není jedinou příčinou vzniku škody, ale v komplexu všech příčin vedoucích ke vzniku škody je jednou z hlavních a podstatných. Pokud by totiž nedošlo k jednání na straně Finančně analytického útvaru v rozporu s povinností dle § 10 odst. 2 z.č. 61/96 Sb., nemohlo by dojít k dokončení převodu peněžních prostředků a nedošlo by tak ani ke vzniku škody. Česká republika je povinna hradit společně s jistinou také úrok z prodlení ve výši 15 % ročně, který je určen ve výši sazby uplatněné pro prvního ze solidárně odpovědných škůdců (Plzeňská banka) při omezení dobou vlastního prodlení České republiky s úhradou závazku na náhradu škody. Úroky z prodlení jsou stanoveny s ohledem na právní názor vyjádřený v judikatuře Nejvyššího soudu ČR, konkrétně v rozhodnutí 30 Cdo 493/2013. Naopak uplatňování úroku z prodlení ze strany žalobce považuje žalovaný za nemravné a s odkazem na ustanovení § 8 o.z. za jednání, které nemůže požívat právní ochrany. Žalovaný jako obhospodařovatel podílových fondů je limitován v možnostech svého postupu platnými právními předpisy upravujícími obhospodařování podílových fondů, přitom je to právě Česká republika, která vydává tyto právní předpisy, a která tak nepřímou omezila žalovaného v možnostech postupu, přivedla žalovaného do situace, kdy nemá jinou možnost, než ponechat plnění přijaté od žalobce v majetku podílových fondů a pokračovat v soudních sporech se žalobcem i s rizikem vzniku úroků z prodlení. Žalovaný nemůže přikročit k vrácení tohoto plnění České republice, neboť by tím ohrozil uspokojení poškozených podílových fondů a současně je vyloučeno, aby žalovaný bez právního důvodu převáděl peněžní prostředky z majetku obhospodařovaného podílového fondu, neboť v případě přijetí plnění na náhradu škody neexistuje závazek bezdůvodného obohacení a nebyl by tak ani právní důvod k uskutečnění platby. Žalovaný tak není oprávněn vrátit tyto prostředky bez předchozího soudního rozhodnutí. Jakýkoli jiný postup by vedl k porušení povinnosti žalovaného jednat s odbornou péčí ve smyslu příslušných ustanovení. Uložení povinnosti k úhradě úroků z prodlení by také došlo k nepřiměřené újmě na straně podílníků podílových fondů, kdy v důsledku povinnosti k úhradě úroku z prodlení může dojít k úpadku podílových fondů.

3. Žalobce vzal částečně žalobu zpět, co do částky 6 724 005 Kč, neboť uznal oprávněnost námitky žalovaného (plněno bylo žalobcem po právu z titulu bezdůvodného obohacení, které vzniklo žalobci přijetím plnění na náhradu nákladů řízení od žalovaného na základě rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 53 Co 379/2005-544, který byl následně zrušen rozsudkem NS) a řízení v tomto rozsahu bylo zastaveno usnesením ze dne 31.8.2015, č.j. 8C 445/2014-71.
4. V řízení byly prokázány následující skutečnosti:
5. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce zaplatil žalovanému na základě příkazu k úhradě ze dne 12.12.2012 na účty tří podílových fondů spravovaných žalovaným celkem částku 2 080 447 226,12 Kč na základě pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.9.2012, č.j. 35Co 34/2012-761, kterým byl změněn rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze

dne 25.1.2005, č.j. 21C 44/2000-218, ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 16.6.2005, č.j. 21C 44/2000-283.

6. Dne 3. 3. 1997 měla společnost Kos-Mos Ltd. zakoupit 3 383 000 ks akcií společnosti C.S. Fond, a.s., investiční společnost. Téhož dne se k notáři JUDr. Romanu Hochmanovi dostavil Nikolaj Trofimov a prohlásil, že společnost Kos-Mos Ltd. je jediným akcionářem společnosti C.S. Fond, a.s., investiční společnost, a učinil v postavení jediného akcionáře rozhodnutí v působnosti valné hromady, kterým odvolal dosavadní členy představenstva a dozorčí rady. JUDr. Hochman o tomto sepsal notářský zápis sp. zn. Nz 47/97, N 49/1997, který neobsahoval údaj o tom, jakým způsobem byla ověřena totožnost Nikolaje Trofimova, existence společnosti Kos-Mos Ltd., totožnost jediného akcionáře společnosti Kos-Mos Ltd. a oprávnění Nikolaje Trofimova jednat za společnost Kos-Mos Ltd. Následně byl neplatně zvolen předsedou představenstva C.S.Fond, a.s. investiční společnost Václav Franta, který předložil Plzeňské bance a.s. předmětný notářský zápis a spolu s Pavlem Hartlem na jeho základě požadovali změnu podpisových vzorů k účtům tří podílových fondů a k účtu společnosti C.S. Fond, a.s., investiční společnost. Plzeňská banka a.s. tuto změnu provedla a dne 5. 3. 1997 jí byly Václavem Frantou předloženy tři platební příkazy k převodu částky 322.414.000,- Kč z účtu Fondu kapitálových výnosů, částky 102.079.000,- Kč z účtu Fondu pravidelných dividend a částky 811.791.000,- Kč z účtu Fondu energetiky na účet společnosti UMANA, s.r.o. Z účtu společnosti UMANA, s.r.o. byla částka 1.233.274.114,- Kč převedena na účet společnosti Swirlglen Limited, vedený u GiroCredit-Sparkassen Banka Praha a.s., odtud pak byla částka 1.232.010.000,- Kč konverzí na DEM převedena do zahraničí. Podkladem pro převod částek byla komisionářská smlouva mezi C.S. Fond, a.s., investiční společnost a UMANA, s.r.o. a tři smlouvy o koupi cenných papírů, jejichž předmětem bylo celkem 540 ks veřejně neobchodovatelných akcií společnosti Drubež Příšovice, a.s., a které uzavřela společnost UMANA, s.r.o. v rozporu s komisionářskou smlouvou. Poté, co GiroCredit-Sparkassen Banka Praha a.s. obdržela příkazy k převodu částky přesahující 1,2 mld. Kč do zahraničí, oznámila dne 7. 3. 1997 obchod jako neobvyklý Finančnímu analytickému útvaru Ministerstva financí ČR. Ten faxem ze dne 10. 3. 1997 požádal o pozdržení převodu o 48 hodin, následujícího dne oznámil bance, že trestní oznámení ve věci podávat nebude. Dne 12. 3. 1997 banka uvedený příkaz k převodu peněžních prostředků do zahraničí realizovala (spis 2T 9/2000 Městského soudu v Praze, zejména rozsudek Vrchního soudu v Praze, 6To 20/2006, ze dne 27.2.2007, který nabyl právní moci 27.2.2007).
7. Rozhodnutím Ministerstva financí ČR ze dne 1.7.1997 byl nařízen nucený převod podílových fondů obhospodařovaných společností C.S. Fond, a.s. investiční společnost v nucené správě na žalovaného (AKRO, investiční společnost, a.s.). Na žalovaného tak přešla povinnost vlastním jménem a na účet podílníků vykonávat práva a povinnosti související s obhospodařováním majetku v podílových fondech (nesporné, rozhodnutí MF ČR ze dne 1.7.1997).
8. Rozsudkem Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 24. 5. 1999, č. j. 36 Cm 162/97-69 bylo určeno, že rozhodnutí jediného akcionáře společnosti C.S. Fond, a.s., investiční společnost v likvidaci, a to společnosti Kos-Mos Ltd. se sídlem v Moskvě, ze dne 3. 3. 1997 a 25. 3. 1997, učiněná při výkonu působnosti valné hromady společnosti C.S. Fond, a.s., investiční společnost, jsou neplatná, neboť společnost Kos-Mos Ltd. nebyla jako jediný akcionář zapsána v seznamu akcionářů a nemohla tedy rozhodovat v působnosti valné hromady (citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze)
9. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 3. 2003, sp. zn. 39 Cm 221/1997, byla společností UMANA, s.r.o. a Plzeňská banka a.s. uložena povinnost zaplatit žalobci AKRO, investiční společnost, a.s. společně a nerozdílně částku 1.114.275.017,70 Kč s příslušenstvím jako náhradu škody, která vznikla žalobci (AKRO, investiční společnost, a.s.) v důsledku výše popsaného převodu finančních prostředků z účtů společnosti C.S. Fond, a.s., investiční společnost, do zahraničí a nákupem veřejně neobchodovatelných akcií pro společnost C.S. Fond, a.s., investiční společnost, které jí nebyly ani předány, přičemž Plzeňská banka a.s. neplnila řádně povinnosti podle depozitářské smlouvy uzavřené mezi ní a žalobkyní a nesplnila povinnost oznámení neobvyklého obchodu a

společnost UMANA, s.r.o. nepostupovala při nákupu předmětných akcií s odbornou péčí, jak jí ukládá zákon o cenných papírech (citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové).

10. Na základě smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 12. 3. 2004 uzavřené mezi žalovaným (AKRO, investiční společnost, a.s.) jako postupitelem a společností Naval Architects Shipping Company Limited jako postupníkem postupitel postoupil pohledávku vůči dlužníkovi Plzeňská banka a.s. - v likvidaci, a případným dalším společně a nerozdílně zavázaným dlužníkům ve výši 1.114.275.017,70 Kč s příslušenstvím postupníkovi za úplatu ve výši 650.000.000,- Kč. Strany se ve smlouvě dohodly, že postupitel bude namísto postupníka podle § 530 odst. 1 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), svým jménem a na své náklady vymáhat pohledávku na náhradu škody z důvodu nesprávného úředního postupu podle zákona č. 58/1969 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem vůči České republice, která může být uznána dlužníkem pohledávky postoupené touto smlouvou společně a nerozdílně s Plzeňskou bankou a.s. s tím, že v případě úspěchu ve sporu s Českou republikou náleží postupiteli celé přisouzené a vymožené plnění od České republiky, a to nad rámec ceny postoupené pohledávky. Potvrzením ze dne 30. 11. 2004 společnost Naval Architects Shipping Company Limited výslovně potvrdila, že podle § 530 odst. 1 obč. zák. smluvně požádala žalovaného, aby jako postupitel svým jménem na její účet vymáhal nárok na náhradu škody vůči České republice (smlouva o postoupení pohledávky ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 21C 44/2000).
11. Na náhradu škody, která výše popsanou trestnou činností vznikla podílovým fondům (1 236 784 000 Kč), dne 6.10.2006 uhradila v rámci konkursu Plzeňská banka částku 1 134 306 722 Kč, přičemž částka 1 114 275 017 byla započtena na příslušenství a částka 90 411 555 Kč na jistinu dluhu (nesporné).
12. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, sp.zn. 21C 44/2000, bylo zjištěno, že rozsudek Městského soudu č.j. 35Co 34/2012-761 ze dne 27.9.2012 nabyl právní moci dne 15.11.2012. Na základě dovolání České republiky Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 25.6.2014, č.j. 30Cdo 493/2013-863, který nabyl právní moci 1.9.2014, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27.9.2012, č.j. 35Co 34/2012-761, zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

V tomto rozsudku Nejvyšší soud ČR předně dospěl k závěru, že při posouzení otázky promlčení žalovaného nároku se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího soudu, podle které je předmětem promlčení vždy právo, které je charakterizováno jednak svým obsahem, to znamená vymezením konkrétních subjektivních oprávnění a povinností, včetně vymezení skutkových okolností, na nichž je obsah daného práva založen, jednak účastníky, to znamená subjekty, mezi nimiž existuje takto definovaný právní vztah. Pro posouzení této věci z hlediska promlčení žalovaného nároku je proto určující, kdy žalobce (v tomto řízení žalovaný AKRO, investiční společnost, a.s.) uplatnil svůj nárok u soudu, neboť od té doby došlo ke stavení běhu subjektivní promlčecí doby zakotvené v § 22 odst. 1 větě první, zák. č. 58/1969 Sb. Žalobou podanou v této věci dne 22.2.2000 se žalobce domáhal proti České republice - Ministerstvu spravedlnosti náhrady škody ve výši 1 236 284 000 Kč s příslušenstvím z titulu nesprávného úředního postupu notáře JUDr. Romana Hochmana. Podáním ze dne 11.8.2003 se domáhal zaplacení téže částky také proti České republice - Ministerstvu financí z titulu nesprávného úředního postupu Ministerstva financí spočívajícího v nepodání trestního oznámení. Jakkoli je z uvedeného zřejmé, že v případě původní žaloby i podání žalobkyně ze dne 11.8.2003 žádá po stejné žalované totožnou částku, nelze přehlédnout, že se jejího zaplacení domáhá na základě odlišných skutečností, byť podléhajících stejné právní kvalifikaci jako nesprávný úřední postup. V posuzovaném řízení stavila žalobkyně svůj nárok na náhradu škody na dvou různých skutcích, které oba měly dle jejích tvrzení být příčinou vzniku její škody, přičemž mohl být důvodným nárok žalobkyně založený na obou těchto skutcích v tom smyslu, že by oba skutky byly nesprávným úředním postupem, který by byl příčinou vzniku škody na straně žalobkyně, nebo jen jednoho z nich, popř. žádného z nich. Nejvyšší soud nepřisvědčil názoru žalobce (AKRO, investiční společnost, a.s.), že v případě jeho podání ze dne 11.8.2003 jde o pouhé doplnění žaloby. O doplnění žaloby nepůjde v případě, kdy žalobce odvíjí

svůj nárok od jiných skutečností, než jaké vylíčil v žalobě, jak je tomu v této věci. Jestliže odvolací soud posuzoval okamžik stavění běhu promlčecí doby ohledně nároku na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem Ministerstva financí ode dne podání žaloby postavené na nároku na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem notářem, je jeho právní posouzení dané otázky nesprávné. Nově měl Městský soud v Praze na základě případně doplněných tvrzení a důkazních návrhů ze strany žalobce i žalovaného posoudit, kdy nabyl ve smyslu § 22 odst. 1 věty první zákona č. 58/1969 Sb. žalobce (AKRO, investiční společnost, a.s.) vědomost o tom, že mu vznikla škoda ve výši žalované částky z důvodu namítaného nesprávného úředního postupu Ministerstva financí a zda došlo či nedošlo k promlčení jeho nároku na náhradu škody do doby, než jej podáním ze dne 11.8.2003 uplatnil u soudu.

Nejvyšší soud ČR dále při vědomí toho, že v této věci již šlo o jeho třetí kasační rozhodnutí a proto se i při vědomí délky sporu a výše požadovaného plnění vyjádřil také k dalším otázkám podstatným pro posouzení nároku žalobce, ohledně kterých bylo dovolání shledáno přípustným, zejména k v otázce možné aplikace dělené odpovědnosti podle § 438 odst. 2 obč. zák. v situaci, kdy již někteří ze škůdců byli odsouzeni k solidárnímu plnění. Podle odvolacího soudu za situace, kdy bylo pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 3. 2003, sp. zn. 39 Cm 221/97, rozhodnuto, že společnost UMANA, s.r.o., a Plzeňská banka a.s. mají nahradit žalobkyni škodu společně a nerozdílně, nelze dalšímu škůdci stanovit dělenou odpovědnost, jestliže všichni škůdci odpovídají za jednu a tutéž škodu. Podle § 159a odst. 1 o. s. ř. nestanoví-li zákon jinak, je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení. Podle § 438 obč. zák. způsobí-li škodu více škůdců, odpovídají za ni společně a nerozdílně (odst. 1). V odůvodněných případech může soud rozhodnout, že ti, kteří škodu způsobili, odpovídají za ni podle své účasti na způsobení škody (odst. 2). Úvaha odvolacího soudu o tom, že by pravomocný rozsudek zavazující některé ze škůdců k solidárnímu plnění byl závazný z hlediska povinnosti plnit společně a nerozdílně i vůči dalším škůdcům, kteří nebyli účastníky řízení zakončeného daným rozsudkem, není správná, když pomíjí zásadu vyjádřenou v § 159a odst. 1 o. s. ř., podle které je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení. Z ní vyplývá, že dřívější pravomocný rozsudek zavazující k solidárnímu plnění některé ze škůdců nebrání tomu, aby soud v jiném řízení o náhradu škody mezi stejným poškozeným a dalším škůdcem nebo škůdci rozhodl o povinnosti tohoto škůdce nebo škůdců k náhradě škody jen podle podílu jeho či jejich účasti na škodě. Z uvedeného je zřejmé, že i v dané otázce je právní posouzení žalovaného nároku odvolacím soudem nesprávné.

Dále Nejvyšší soud uvedl, že nesprávná byla úvaha odvolacího soudu rovněž o tom, kdy nastalo případné prodlení žalovaného s náhradou škody, když ohledně řešení této otázky se odvolací soud rovněž odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího soudu s tím, že pokud by odvolací soud dovodil splnění podmínek dělené odpovědnosti na straně žalované, odpovídala by žalovaná samostatně, a to jen za část škody a její odpovídající příslušenství. V takovém případě by částečná úhrada ze strany jiného spoludlužníka neměla na povinnost ČR škodu, včetně jejího příslušenství, nahradit, žádný vliv (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8.1.2012, sp.zn. 28Cdo 3600/2011).

13. Po zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.9.2012, č.j. 35 Co 34/2012-761 uvedeným rozsudkem Nejvyššího soudu vyzval žalobce žalovaného k vrácení poskytnutého plnění ve výši 2 080 447 226,12 Kč. Na tuto výzvu reagoval žalovaný dopisem ze dne 22.8.2014, kterým vrácení této částky odmítnul. Dopis byl doručen žalobci dne 29.8.2014 (nesporné, dopis ze dne 22.8.2014).
14. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, 21C 44/2000, bylo dále zjištěno, že po uvedeném zrušení rozsudku Městského soudu v Praze Nejvyšším soudem ČR vzal žalobce (v tomto řízení žalovaný) žalobu proti České republice v celém rozsahu zpět s odůvodněním, že obdržel od žalovaného plnění na náhradu škody dne 12.12.2012 ve výši 2 080 447 226,12 Kč na úhradu jistiny náhrady vzniklé škody a části příslušenství. Došlo tedy k zániku pohledávky na náhradu škody a žalobce se již nemůže dále domáhat opětovného zaplacení téže částky stejnou žalobou, byť došlo ke zrušení pravomocného rozhodnutí. Věcné projednání sporu se tak přenáší do jiného řízení ve věci žaloby o vydání bezdůvodného obohacení, kterou žalovaná Česká republika podala u Obvodního soudu pro

Prahu 6 pod č.j. 8C 445/2014. Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 31.3.2015, č.j. 35Co 34/2012-985, zrušil původní rozsudek soudu prvního stupně ze dne 25.1.2005 ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 16.6.2005 a řízení zastavil. Dále rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů a žalobci (AKRO, investiční společnost, a.s.) uložil povinnost zaplatit náklady řízení státu.

15. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, sp.zn. 21C 44/2000, bylo dále zjištěno, že žalobou podanou k soudu dne 29.2.2000 se žalovaný domáhal vůči České republice – Ministerstvu spravedlnosti náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem, který spatřoval v činnosti notáře, který se dopustil pochybení při sepisování notářského zápisu o odvolání členů představenstva společnosti C.S. Fond, a.s. a jmenování nových, na základě kterého byly u Plzeňské banky a.s. na žádost jednoho z nových členů představenstva společnosti C.S. Fond, a.s. změněny podpisové vzory a následně na základě platebních příkazů byly částky ve výši 322 414 000 Kč, 102 079 000 Kč a ve výši 811 794 000 Kč z účtu vedených u Plzeňské banky a.s. převedeny na účet obchodníka s cennými papíry společnosti UMANA s.r.o. jako záloha na nákup cenných papírů, tato společnost však místo nákupů cenných papírů převedla dne 6.3.1997 téměř celou zálohu, tj. 1 233 274 143 Kč na účet jiné společnosti vedený u banky Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s., z něhož pak byla částka 1 233 010 000 Kč v DEM převedena dne 12.3.1997 do zahraničí. Společnost UMANA s.r.o. nakoupila pro společnost C.S. Fond, a.s. veřejně neobchodovatelné akcie, ale jednak v nižší hodnotě a jednak je společnosti C.S. Fond, a.s. nepředala, nehledě na to, že majetek podílového fondu nemohou takovéto akcie tvořit. V důsledku vadného notářského zápisu, který neměl náležitosti vymezené v ustanovení § 63 notářského řádu, neboť v něm konkrétně nebylo uvedeno, jak byla ověřena totožnost Nikolaje Trofimova, údajně zastupujícího jediného akcionáře, tj. ruskou firmu Kos-Mos ltd., který odvolal a jmenoval členy představenstva společnosti C.S. Fond, a.s., došlo k výše uvedeným převodům peněz a ke škodě u společnosti C.S. Fond, a.s. Notář též pochybil, když neodmítl provést notářský zápis, jestliže mu nebyla a ani nemohla být prokázána totožnost ruské firmy Kos-Mos ltd. Notář JUDr. Roman Hochman sepsal dne 3.3.1997 notářský zápis sp.zn. NZ 47/97, N 49/97, o odvolání stávajících a jmenování nových členů představenstva společnosti C.S. Fond, a.s. Tento nesprávný úřední postup notáře, který neodmítl sepsání notářského zápisu ze dne 3.3.1997 účastníků, jenž k tomuto úkonu nebyl legitimován, byl jednou z hlavních příčin škody na majetku C.S. Fondu ve výši 1 236 284 000 Kč. Tato žaloba byla doručena žalovanému Ministerstvu spravedlnosti dne 15.3.2000. Dne 11.8.2003 bylo Obvodnímu soudu pro Prahu 2 ke spisové značce 21C 44/2000 doručeno podání žalobce (AKRO, investiční společnost, a.s.) označené jako doplnění žalobního návrhu a petitu, kterým žalobce doplnil tvrzení ohledně porušení povinností státu při ochraně majetku C.S. Fondu a jejich příčinnou souvislost se vzniklou škodou. Žalobce takto uplatnil odpovědnost státu za vzniklou škodu ve vztahu k činnosti jiné jeho organizační složky, a to Ministerstva financí s tvrzením, že dne 12.3.1997 byla částka ve výši 1 232 010 000 Kč převedena do zahraničí. Předtím však Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s. telefonicky a faxovou zprávou oznámila Ministerstvu financí dne 7.3.1997 neobvyklý obchod, který se týkal plateb ohledně uvedené částky do zahraničí s konverzí na německé marky. Dne 10.3.1997 požádalo Ministerstvo financí oznamovatele o odložení provedení platebního příkazu o 48 hodin. Jako odesílatel této faxové zprávy je uveden Ing. Jiří Kudlík. Dne 11.3.1997 sdělilo Ministerstvo financí Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s., že ve věci oznámeného neobvyklého obchodu nepodává trestní oznámení. Tím pominuly právní důvody k neprovedení předmětného platebního příkazu a banka dne 12.3.1997 poukázala celou částku do zahraničí, žalobci se v této části podařilo dohledat a vrátit zpět přibližně pouze 10 000 000 DEM. Dne 7.3.1997 zahájilo Ministerstvo financí kontrolu investiční společnosti C.S. Fond, a.s., tedy v tentýž den, kdy Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s. oznámila Ministerstvu financí neobvyklý obchod. Ještě v den uvedené kontroly pracovnice ministerstva financí Ing. Jitka Žichová a Ing. Šimková zjistily, že se novým vlastníkem společnosti C.S. Fond, a.s. investiční společnost stala ruská firma Kos-Mos ltd. a že za investiční společnost jednájí neoprávněné osoby a že na základě pokynů těchto osob provedli depozitář Plzeňská banka a.s. změny podpisových vzorů k účtům C.S. Fondů, a.s. a téměř veškeré jejich finanční prostředky

převodl na účet společnosti UMANA s.r.o., přičemž platebním titulem byly tři smlouvy o převodu veřejně neobchodovatelných akcií společnosti Drůbež Příšovice a.s. Ještě téhož dne o vzniklé situaci jmenované pracovnice informovali ředitele Úřadu pro cenné papíry Ing. Jána Veverku, předtím Ing. Žichová žádala náměstka Plzeňské banky a.s. Leoše Heřmana, aby banka neprováděla další převody s předmětnými finančními prostředky. Tyto finanční prostředky však již byly Plzeňskou bankou dne 6.3.1997 převedeny do clearingového centra ČNB. Dne 8.3.1997 informoval Ing. Veverka o událostech ve společnosti C.S. Fond, a.s. investiční společnost vedoucího Finančního analytického útvaru Ministerstva financí Ing. Jiřího Kudlíka, Ing. Veverka měl požádat Ing. Kudlíka, aby celý obchod byl pozastaven a prošetřen. Místo toho však Ministerstvo financí faxovou zprávou ze dne 11.3.1997 sdělilo Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s., že ve věci oznámeného neobvyklého obchodu nepodá trestní oznámení. Toto sdělení bylo učiněno ještě před vypršením lhůty, kterou ministerstvo mělo k prověření neobvyklého obchodu. Ministerstvo financí mělo dostatek informací o oznámeném neobvyklém obchodu, aby včas podalo trestní oznámení. V případě trestního oznámení by pak Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s. platební příkaz neprovedla. Mezi nesprávným úředním postupem Ministerstva financí a vznikem škody existuje příčinná souvislost, neboť na základě včas podaného trestního oznámení by k uvolnění převodu finančních prostředků do zahraničí nedošlo a škoda by nevznikla. Nesprávný úřední postup Ministerstva financí spatřoval žalobce tedy v nečinnosti tohoto Ministerstva, které přes oznámení neobvyklého obchodu společnosti Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s. týkajícího se platebního příkazu ohledně výše uvedené částky do zahraničí nepostupovalo v souladu s ustanovením § 6 a § 10 zákona č. 61/1996 Sb., tedy nepozastavilo výplatu peněžních příkazů a nepodalo trestní oznámení, což vedlo ke vzniku škody v žalované výši. Toto podání bylo doručeno Ministerstvu financí dne 11.12.2003 (doručenka na čl. 62 p.v.).

16. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, sp.zn. 21C 44/2000, bylo dále zjištěno, že v průběhu tohoto řízení Česká republika v postavení žalovaného opakovaně vznesla námitku promlčení (např. na čl. 89 spisu, čl. 108 spisu, při ústním jednání dne 29.6.2004 a naposledy pak podáním ze dne 20.3.2015 na čl. 954 spisu). Žalobce (AKRO investiční společnost, a.s.) tvrdil, že o údajně nesprávném úředním postupu Ministerstva financí se nedozvěděl dříve, než mu byla doručena obžaloba v trestní věci Matoulek a spol., sp.zn. 2T 9/2000, k čemuž došlo 17.8.2000, přičemž svůj nárok uplatnil dne 11.8.2003. Žalobce nepotřeboval ke skutečné vědomosti o vzniku domnělého nároku studovat obžalobu v trestní věci Matoulek a spol., neboť celý jeho žalobní nárok leží v jednoduchém skutkovém základu – údajném protiprávním opomenutí FAU Ing. Kudlíka, podat trestní oznámení a jeho podání oznámit bance. Prokázané vědomí poškozeného o škodě a o tom, kdo ji způsobil, musí být dostatečně určité alespoň tak, aby poškozený mohl uplatnit svůj nárok žalobou u soudu. Jde o to, aby měl poškozený povědomost o základní kostře jím tvrzeného nároku, aby mohl sestavit dostatečně určitá žalobní tvrzení a žaloba byla projednatelnou. Ne tedy o to, aby si byl vědom všech okolností, které naopak jeho nárok zpochybňují a vyvracejí a byl předem dokonale připraven jim čelit. Údajné selhání FAU, za které by žalovaný měl nést odpovědnost a za které údajně přišel o funkci náměstek Ministerstva financí Ing. Rudlovčák, bylo veřejnosti a tedy i žalobci náležitě „servírováno“ prakticky ihned po tom, co byl grandiózní podvod dokonán. Podáním ze dne 15.12.2014 Česká republika dále označila důkazy k prokázání skutečnosti, že tříletá subjektivní lhůta promlčení žalobního nároku začala běžet již v 90. letech 20. století a uplynula dříve, než žalobce uplatnil zcela nový nárok podáním učiněný 11.8.2003, a to záznamem ze schůze poslanecké sněmovny Parlamentu ČR z 27.3.1997, přičemž na této schůzi byl tehdejší ministr financí interpelován stran údajného selhání jeho ministerstva, jež mělo spočívat prakticky ve shodných skutkových okolnostech, na jejich základě se žalobce domáhal náhrady škody. Dále žalovaný rešerší provedenou v badatelně České televize objevil sérii pořadů z 90. let 20. století (zpravodajských relací a publicistiky), které Česká televize v tehdejší době odvysílala a které byly zaměřeny na postup Ministerstva financí, jeho finančně analytického útvaru, pana Kudlíka a Úřadu pro cenné papíry. Již v tehdejší době byly na veřejnosti okolnosti oznámení podezřelé transakce finančně analytickému útvaru MF a jejího pozdržení všeobecně známy a nemohly uniknout ani žalobci, který se rozhodnutí

- Ministerstva financí ze dne 1.7.1997 ocitnul v samotném centru dění jako správce vytunelovaných fondů. Jedná se o pořady 21 z 25.3.1997, Události 10.4.1997, 21 dne 19.6.1997, 21 dne 31.10.1997, Události 18.11.1997, Události 6.4.1999. Dále podáním ze dne 23.12.2014 doplnil skutková tvrzení ohledně promlčení tak, že žalobce se o událostech, na nichž staví svou žalobu z 11.8.2003, dozvěděl prakticky hned poté, kdy se udály, tedy již v průběhu března roku 1997. Podílníci vytunelovaných C.S. Fondů již v březnu 1997 podali trestní oznámení na tehdejší příslušného náměstka Ministerstva financí Vladimíra Rudlovčáka a jeho podřízeného, šéfa FAU MF Jiřího Kudlíka. Téměř ihned po vytunelování C.S. Fondů masmédiá přinášela veřejnosti zprávy o údajném selhání Ministerstva financí FAU, v první řadě však Plzeňské banky a žalobci tyto zprávy jako profesionálové v daném odvětví nemohly uniknout. Relevantní skutečnosti, jež byly způsobilými založit u žalobce dostatečně určitou a konkrétní domněnku o tom, že za škodu odpovídá také ČR – Ministerstvo financí, musely být známy ihned při převzetí správy C.S. Fondů 1.7.1997.
17. Výše škody, která vznikla podílovým fondům spravovaným společností C.S. Fond, a.s. investiční společnost, uvedeným způsobem, byla zjištěna zejména z rozsudku Vrchního soudu v Praze, 6 To 20/2006, ze dne 27.2.2007, který nabyl právní moci 27.2.2007, kterým byli pravomocně odsouzeni obžalovaní Václav Vojtíšek, dříve Franta, Tomáš Rojth, Vladislav Nad' a doc. Ing. RNDr. Josef Matoulek, DrSc., kteří se podíleli na výjimečně rozsáhlém nezákonném majetkovém poškození podílových fondů spravovaných Investiční společností C.S. Fond, a.s. za účasti dalších dosud přesně nezjištěných osob a se záměrem sebe nebo jiného obohatit, v době od 3. do 11.3.1997 v Praze odčerpali finanční prostředky uložené na běžných účtech podílových fondů C.S. Fond, a.s. u jejich depozitáře Plzeňské banky a.s., a to z Fondu kapitálových výnosů, z Fondu energetiky a z Fondu pravidelných dividend, čímž způsobili poškozeným fondům škodu ve výši 1 236 284 000 Kč, jak bylo zjištěno rovněž z příkazů k úhradě ze dne 4.3.1997 splatných 5.3.1997, které podepsal Václav Franta k převodu částky 102 079 000 Kč, 322 414 000 Kč, 811 791 000 Kč a 3 500 000 Kč z účtů uvedených podílových fondů na účet UMANA s.r.o., ze kterého dále byla většina těchto prostředků převedena ve prospěch účtu společnosti SWIRGLEN LIMITED, vedeného u Girocredit Sparkassen Banka Praha a.s. a dále na konečné účty zahraničních obchodních společností vedené v zahraničí. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že část těchto prostředků byla vrácena na účty podílových fondů v únoru 1998, přičemž nesporným bylo vrácení minimálně částky 122 008 982 Kč. O tuto částku byla žalovaným (v původním řízení v postavení žalobce) ve věci 21C 44/2000 vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 žaloba omezena. Rovněž z výpisů z účtu žalovaného ze dne 11.9.1998, zejména souhrnného účetního dokladu – zaúčtování výpisu z BÚ, bylo zjištěno na účet č. 1001067199 byly uvedeného dne vráceny poskytnuté prostředky ve výši 23 071 559,14 Kč, na účet číslo 1001063200/5500 byly vráceny poskytnuté prostředky v celkové výši 9 017 516,28 Kč a na účet číslo 1001063198/5500 částka ve výši 89 939 265,58 Kč (- kurzový rozdíl z vrácených prostředků ve výši 19 060,56 Kč a bankovní poplatky 3x 49,50 Kč). Po odečtení částky 122 008 982 Kč od částky, která byla neoprávněně z účtů investičních fondů odčerpána činí škoda, která vznikla investičním fondům obhospodařovaným žalovaným celkem 1 114 275 018 Kč.
18. Soud se dále zabýval ve smyslu posledního rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci sp.zn. 30 Cdo 493/2013 otázkou, kdy poškozený nabyl vědomost o tom, že mu vznikla škoda ve výši žalované částky z důvodu namítaného nesprávného úředního postupu Ministerstva financí a zda došlo k promlčení jeho nároku na náhradu škody do doby, než jej podáním dne 11.8.2003 uplatnil u soudu.
19. Z rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 19.3.1997, č.j. 101/24867/1997 bylo zjištěno, že Ministerstvo financí tímto rozhodnutím zavedlo podle § 37 odst. 1 písm. c) a 39 odst. 2 zákona o investičních společnostech a investičních fondech nucenou správu společnosti C.S. Fond, a.s. investiční společnost a jmenovalo podle § 37e zákona o investičních společnostech a investičních fondech nuceným správcem jmenované společnosti Ing. Luboše Smrčku, CSc., zapsaného v seznamu likvidátorů a nucených správců vedené Ministerstvem financí.

20. Žalobce tvrdil již v řízení 21C 44/2000 vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 2 (čl. 739 p.v. spisu), že se o odpovědnosti České republiky Ministerstva financí a o skutkových okolnostech zakládajících tuto odpovědnost dozvěděl nejdříve z obžaloby, která mu byla doručena dne 17.8.2000. Před tím tyto skutkové okolnosti neznal a nemohl vůbec tušit, že by Česká republika - Ministerstvo financí mohla odpovídat za nesprávný úřední postup.
21. Ze spisu Krajského soudu v Hradci Králové, sp.zn. 39Cm 221/97, bylo zjištěno, že C.S. Fond, a.s. investiční společnost, zastoupená nuceným správcem Ing. Lubošem Smrčkou, CSc., podala dne 19.5.1997 žalobu proti žalovaným UMANA s.r.o. a Plzeňská banka, a.s. na náhradu škody ve výši 1 236 284 000 Kč s příslušenstvím. Žaloba je datována dnem 15.5.1997. Žalobce (C.S.Fond, a.s.) v žalobě popsal okolnosti vyvedení prostředků z podílových fondů, včetně skutečností, na základě kterých se posléze žalovaný (AKRO, investiční společnost, a.s.) v postavení žalobce domáhal vůči České republice náhrady škody za nesprávný úřední postup Ministerstva financí. V žalobě je výslovně uvedeno, že dne 6.3.1997 převedla Plzeňská banka finanční částku ve výši 1 236 284 000 Kč z účtu společnosti UMANA s.r.o. na účet jiné společnosti vedený u banky Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s., tato banka informovala Finanční analytický útvar Ministerstva financí České republiky o neobvyklém obchodu (vysoká kupní cena, nejasný platební titul, bankovní spojení příjemce). Po projednání tohoto převodu na Ministerstvu financí byl převod finančních prostředků bankou Girocredit Praha realizován na účet neznámé firmy do zahraničí. Do uvedeného řízení vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové následně vstupuje na místo poškozeného C.S. Fond, a.s. společnost AKRO, investiční společnost, a.s. na základě oznámení o procesním nástupnictví (č.l. 235 spisu), neboť se na základě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 1.7.1997 stal obhospodařovatelem podílových fondů původně spravovaných společností C.S. Fondy, a.s. V tomto řízení se rovněž žalovaní bránili námitkou, že samotný FAÚ MF po oznámení neobvyklého obchodu Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s., ač k tomu měl zákonné možnosti stanovené z.č. 61/96 Sb., neučinil jakýchkoli opatření k zamezení převodu peněžní částky cca 1,2 mld. Kč na účet neznámého subjektu v zahraničí (např. vyjádření na čl. 256 spisu). Rovněž žalobce AKRO se dne 25.9.1998 ve věci písemně vyjádřil a na čl. 311 spisu výslovně uvádí, že souhlas FAÚ MF s převodem zmíněné částky do zahraničí byl dán v rozporu se zákonem. Ústního jednání ve věci konaného dne 1.11.1999 se osobně účastnil předseda představenstva AKRO investiční spol., a.s. Ing. Vít Vařeka, přičemž při jednání byla mimo jiné přednesena vyjádření žalovaných k žalobě.
22. Z trestního spisu vedeného Městským soudem v Praze, sp.zn. 2T 9/2000, bylo zjištěno, že dne 2.3.1999 v době od 09:30 hodin do 10:20 hodin nahlížel za poškozeného Ing. Vít Vařeka (předseda představenstva) společně s právním zástupcem JUDr. Pavlem Krýlem (záznam na čl. 1766). Jmenovaným byl předložen úplný vyšetřovací spis s obsahem 1746 listů a přílohy spisu. Obsahem trestního spisu v době nahlížení do spisu bylo jak oznámení neobvyklého obchodu Girocredit-Sparkassen Banka Praha (č.l. 1366), fax Ing. Jiřího Kudlíka, kterým žádal odložit o 48 hodin splnění platebního příkazu (č.l. 1367), sdělení Ing. J. Kudlíka ze dne 11.3.1997, že ve věci odložení splnění platebního příkazu společnosti SWIRGLEN LIMITED nepodá FAÚ trestní oznámení, rovněž protokoly o výpovědích svědků Ing. Žichové, Ing. Šimkové, Ing. Kudlíka, Ing. Veverky a dalších. Z obžaloby ve věci 2T 9/2000, která byla doručena žalovanému dne 17.8.2000, žádné nové skutečnosti, které by do té doby nebyly ze spisu patry, nevyplývaly.
23. Z ostatních ve věci provedených důkazů soud nezjistil žádné skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Z důvodu nadbytečnosti soud zamítl návrhy na doplnění dokazování výslechy svědků Luďka Vilíma, Vandy Lukešové, Zbyňka Čermáka, Karla Viewegha, Zdeňka Jedináka, Vlasty Matouškové, Ing. Jiřího Kudlíka, Jána Veverky, Evžena Šírka a Víta Vařeky, dále provedení důkazu novinovými články ofocenými ze spisu Městského státního zastupitelství KVZ 2046/97 (Zemské noviny ze dne 19.3.1997, čl. 23 spisu a následující), uvedeným dozorovým spisem KVZ 2046/97, pořadem České televize „21“ ze dne 25.3.1997, pořadem České televize „Události“ ze dne 10.4.1997, pořadem České televize „Události“ ze dne 18.11.1997, pořadem České televize „Události“ a následujícím pořadem „Tady a teď“ ze dne 6.4.1999.

24. Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Předmětem řízení je nárok žalobce na vrácení plnění, které poskytl žalovanému podle pravomocného rozhodnutí Městského soudu v Praze, které bylo posléze v dovolacím řízení Nejvyšším soudem zrušeno, a to mimo jiné i z důvodu nesprávného posouzení námitky promlčení odvolacím soudem.
25. Právními otázkami souvisejícími s popsanou problematikou možnosti domáhat se vrácení plnění poskytnutého na základě pravomocného soudního rozhodnutí, které bylo později zrušeno cestou mimořádného opravného prostředku, se opakovaně zabýval Nejvyšší soud ČR. Nejednotnost judikatury ohledně této otázky vyústila v rozhodnutí Velkého senátu Nejvyššího soudu ČR vydané pod sp.zn. 31 Cdo 3309/2011, přičemž zdejší soud se s většinou závěrů uvedených v tomto rozhodnutí ztotožňuje, tedy jak se závěrem, že hmotně právní vztahy existují nezávisle na konkrétním soudním řízení směřujícím k vydání deklaratorního rozhodnutí, tedy chováním, které je v souladu s pravomocným rozsudkem, zaniká nejen procesní povinnost plynoucí z výroku rozhodnutí, ale i jí odpovídající hmotně právní závazek (dluh), o kterém byl veden spor bez ohledu na to, jaký motiv (pohnutka) vede žalovaného ke splnění uložené povinnosti. Pokud povinnost podle hmotného práva neexistovala, získává žalobce na úrok žalovaného zrušením pravomocného rozhodnutí plnění bez právního důvodu. Rovněž se soud ztotožňuje i se závěry ohledně běhu promlčecí doby pro uplatnění nároku na vydání tohoto plnění, která v takovém případě začíná okamžikem, kdy bylo rozhodnutí, na jehož základě bylo plněno, pravomocně zrušeno. Zdejší soud se v hodnocení dané problematiky ztotožňuje spíše s právními názory prezentovanými zejména JUDr. Lubomírem Drápalem, např. v článku „Zrušení pravomocného soudního rozhodnutí a bezdůvodné obohacení“ (Právní rozhledy 3/2015, s93), neboť právní názor vyjádřený v tomto článku vystihuje komplexně specifika dané problematiky, zejména zcela zjevný rozpor mezi projevem vůle povinného a jeho skutečným úmyslem při poskytnutí plnění, když pro předání plnění za této situace je charakteristické, že povinný účastník neposkytuje předmět plnění v úmyslu splnit hmotně právní povinnost (dluh), ale se záměrem vyhovět pravomocnému rozhodnutí soudu, tedy poskytuje předmět plnění oprávněnému s úmyslem splnit svou procesní povinnost založenou pravomocným soudním rozhodnutím. Poskytuje-li povinný účastník plnění jen proto, že mu to bylo uloženo pravomocným soudním rozhodnutím, nečiní tak v úmyslu splnit dluh z hmotněprávního vztahu, ale jen s ohledem na pravomocné soudní rozhodnutí a s vědomím, že mu plnění musí být vráceno, bude-li rozhodnutí posléze zrušeno a ukáže-li se na základě nového pravomocného rozhodnutí, že takovou procesní povinnost nemá. Nedojde-li ovšem ke zrušení pravomocného rozhodnutí má splnění procesní povinnosti ze strany povinného stejné právní účinky, jaké se spojují se splněním dluhu dlužníkem. Přesto zde soud nechce polemizovat se závěry Velkého senátu Nejvyššího soudu ČR vyjádřenými v citovaném rozhodnutí 31 Cdo 3309/2011, neboť toto rozhodnutí je ohledně řešení mnohých otázek ve věci použitelné, a ačkoliv bylo na jednání občansko-právního obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR konaného dne 10.9.2014 odmítnuto k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, tedy tento právní názor nemá být vodítkem pro sjednocování rozhodování soudů, přesto jeho význam pro soudní praxi nelze pominout a zejména v řešení otázky promlčení tohoto specifického nároku lze považovat řešení přijaté tímto rozhodnutím za definitivní. Citované rozhodnutí 31Cdo 3309/2011 však neřeší situaci, kdy byl splněn promlčený dluh a rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno právě pro nesprávné posouzení otázky promlčení a ani tato otázka samotná dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího soudu ČR řešena. Soud s přihlédnutím ke specifickým konkrétního dlouholetého řízení vedeného mezi účastníky ve věci 21C 44/2000 u Obvodního soudu pro Prahu 2, dospěl k závěru, že by bylo v rozporu se zásadou rovnosti účastníků (čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) a zásadou spravedlivého procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), kdyby ze zrušeného pravomocného soudního rozhodnutí měl mít v dalším občanském soudním řízení nebo v právních vztazích vůbec jeden z účastníků výhodu v oblasti procesněprávní nebo hmotněprávní na úkor druhé strany sporu. Zrušením pravomocného rozhodnutí soudu cestou mimořádného opravného prostředku dochází k jeho odklizení s účinky ex tunc, tedy nastává mezi účastníky stejný procesněprávní a hmotněprávní stav, jako kdyby tu zrušené pravomocné soudní rozhodnutí nikdy nebylo. Setrvávání na závěru, že

- poskytnutím plnění na základě pravomocného a později zrušeného soudního rozhodnutí odpadl předmět žaloby a žalobce by byl nucen ji vzít zpět, aby se vyvaroval jejího zamítnutí je pak nadále neudržitelné rovněž s ohledem na novelu § 96 odst. 6 o.s.ř., podle které byl-li návrh na zahájení řízení vzat zpět až poté, co rozhodnutí odvolacího soudu, případně též soudu prvního stupně, o věci, bylo dovolacím soudem zrušeno, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné, jestliže důvodem pro zpětvzetí návrhu byla skutečnost, která nastala v době, kdy trvaly účinky zrušeného rozhodnutí.
- 26.Z uvedených důvodů soud hodnotí nárok uplatněný žalobcem jako nárok na vydání plnění, které žalovaný přijal na základě pravomocného soudního rozhodnutí, které bylo později zrušeno. Jedná se o majetkové právo svého druhu, které se analogicky řídí některými ustanoveními občanského zákoníku (dále jen o.z.) o bezdůvodném obohacení, tedy zejména ustanovením § 2991, podle kterého, kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení se bezdůvodně obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním z právního důvodu, který odpadl. Ustanovení § 2997 o.z., podle kterého dlužník, který plnil dluh promlčený, nemá právo na vrácení toho, co plnil, nelze ve věci již z výše uvedených důvodů použít.
- 27.Soud se proto v intencích rozhodnutí NS ČR sp.zn. 30 Cdo 493/2013 zabýval námitkou promlčení vznesenou žalovaným (nyní žalobcem) v původním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 21C 44/2000 a tedy zjišťoval, kdy žalobce (nyní žalovaný), resp. kdy poškozený, nabyt vědomost o tom, že mu vznikla škoda ve výši žalované částky z důvodu namítaného nesprávného úředního postupu Ministerstva financí.
- 28.Podle § 22 odst. 1 věty první zákona č. 58/1969 Sb. právo na náhradu škody podle tohoto zákona se promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě.
- Podle § 20 zákona č. 58/1969 Sb., pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.
- Podle § 112 obč. zák., ve znění účinném do 31. 8. 2012, uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí.
- 29.Původní žalobou podanou ve věci již dne 22.2.2000 se žalobce (nyní žalovaný) domáhal proti České republice – Ministerstvu spravedlnosti náhrady škody ve výši 1 236 284 000 Kč s příslušenstvím z titulu nesprávného úředního postupu notáře JUDr. Hochmana. Podáním ze dne 11.8.2003 se pak domáhal zaplacení téže částky také proti České republice – Ministerstvu financí z titulu nesprávného úředního postupu Ministerstva financí spočívajícího v nepodání trestního oznámení FAU Ministerstva financí ČR přesto, že byl bankou Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s. dne 7.3.1997 obchod oznámen jako neobvyklý. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu (25Cdo 1793/2004, 28Cdo 1687/2012) u nároku na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem se neuplatní objektivní promlčecí doba; počátek běhu subjektivní promlčecí doby se odvíjí od vědomosti poškozeného o tom, že mu škoda v určité výši vznikla, a že za ní také stát odpovídá, nikoliv od jeho vědomosti o nesprávném úředním postupu samotném. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu 25Cdo 2353/2009 se poškozený o škodě dozví tehdy, když má k dispozici údaje, které mu umožňují podat žalobu o náhradu škody u soudu, není třeba, aby byl též schopen posoudit existenci nároku na náhradu škody po právní stránce, rovněž podle rozhodnutí Nejvyššího soudu 25Cdo 862/2006 se o osobě, která odpovídá za vzniklou škodu, poškozený dozví, jakmile obdrží informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek o osobě konkrétního škůdce, tedy jakmile získá vědomost o skutkových okolnostech rozhodných pro vymezení odpovědného subjektu. Nemusí jít přímo o zjištění, postačuje, aby skutkové okolnosti byly způsobitelným podkladem pro závěr o tom, že škoda vznikla a kdo za ní odpovídá. Není rozhodující, kdy si na základě těchto skutkových okolností utvořil poškozený právní závěr.

30. Z provedeního dokazování, zejména z připojených spisů Krajského soudu v Hradci Králové sp.z. 39 Cm 221/1997 a Městského soudu v Praze sp.zn. 2 T 9/2000, soud dospěl k závěru, že již původní poškozený C.S.Fond, investiční společnost, a.s., se dozvěděl skutečnosti, které byly dostatečně určité pro podání žaloby na náhradu škody z důvodu výše uvedeného tvrzeného nesprávného úředního postupu Ministerstva financí, a to ještě před datem 1.7.1997, kdy se obhospodařovatelem podílových fondů stal žalovaný. Dne 15.5.1997 sepsal právní předchůdce žalovaného C.S. Fond, investiční společnost, a.s. žalobu podanou Krajskému soudu v Hradci Králové (sp. zn. 39 Cm 221/97), kdy v této žalobě jsou vylíčeny okolnosti převodu prostředků z C.S. Fondů, včetně skutečnosti, že Girocredit-Sparkassen Banka Praha a.s. informovala Finanční analytický útvar Ministerstva financí České republiky o neobvyklém obchodu z důvodu vysoké kupní ceny, nejasného platebního titulu a bankovního spojení příjemce, přičemž po projednání tohoto převodu na Ministerstvu financí byl převod realizován na účet neznámé firmy do zahraničí. Již z těchto tvrzení je patrné, že FAÚ Ministerstva financí nepodal trestní oznámení podle zákona č. 61/96 Sb. Již původnímu poškozenému tedy byla tato skutečnost známa. Žalovaný se posléze stal účastníkem tohoto řízení jako obhospodařovatel poškozených fondů a ve svém písemném vyjádření ve věci ze dne 25.9.1998 (čl. 305 spisu 39Cm 221/97) uvádí, že souhlas FAÚ MF k převodu byl dán v rozporu se zákonem. Tento postup FAÚ MF zmiňují ve svých podáních rovněž žalovaní v této věci v rámci své obrany, přičemž žalovaný (v postavení žalobce) v řízení aktivně vystupuje, včetně osobní účasti předsedy představenstva Ing. Víta Vařeky při jednáních soudu. Předseda představenstva žalovaného dále osobně nahlížel do trestního spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2T 9/2000, o čemž je v trestním spise záznam na čl. 1766 (nahlížení dne 2.3.1999 společně s právním zástupcem, předloženo jim byl kompletní spis v počtu 1746 listů spisu a přílohy). V trestním spise pak byly v této době již shromážděny všechny listiny, z nich lze dospět ke konkrétním tvrzením o údajně nesprávném postupu Ministerstva financí, které však žalovaný (v pozici žalobce) uplatnil u soudu až podáním dne 11.8.2003. Námitku žalovaného, že ačkoli předseda představenstva do spisu nahlížel, nelze dospět k závěru, že by se s rozhodujícími listinami rovněž seznámil, soud nepovažuje za relevantní.
31. Z výše uvedených zjištění soud dospěl k závěru, že původní poškozený a později rovněž žalovaný získal vědomost o tom, že podílovým fondům vznikla škoda v souvislosti s tím, že FAÚ MF nepodal trestní oznámení poté, co mu byl oznámen neobvyklý obchod, jednoznačně před datem 11.8.2000. Ke dni 11.8.2003 byl tedy tento nárok již promlčen. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, 25Cdo 2353/2009, jestliže se účastník občanského soudního řízení dovolal promlčení, nemůže soud promlčené právo přiznat a žalobu v takovém případě zamítne; to platí u práva na náhradu škody i v případech, ve kterých není ještě prokázána odpovědnost za škodu nebo výše škody. V původním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 21 C 44/2000 proto žalovaný nemohl mít úspěch a za této situace je plnění, které žalovaný přijal od žalobce, plněním bez spravedlivého důvodu ve smyslu § 2991 o.z. per analogiam, neboť bylo plněno z právního důvodu, který později odpadl.
32. Ani s námitkou žalovaného, že žalobce mu plnil v souladu s hmotným právem přinejmenším na nárok uplatněný původně podanou žalobou dne 22.2.2000, kdy se žalovaný domáhal náhrady škody z titulu nesprávného úředního postupu notáře JUDr. Hochmana (kterého se měl notář dopustit dne 3.3.1997), nelze souhlasit.
33. Předně již Nejvyšší soud v této věci dospěl v rozhodnutí ze dne 7.12.2011, sp. zn. 28 Cdo 349/2010 (s poukazem na rozhodnutí NS ČR ze dne 6.4.2011, sp. zn. 28 Cdo 2363/2009) k závěru, že tato odpovědnost nemůže být dána už proto, že v době od 1. 1. 1993 [kdy byl zrušen zákon č. 95/1963 Sb., o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád), a současně nabyt účinnosti zákon č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)] do 14. 5. 1998 (následujícího dne nabyt účinnosti zákon č. 82/1998 Sb., který upravuje odpovědnost státu za sepisování veřejných listin o právních úkonech a úkony notáře jako soudního komisaře) upravoval odpovědnost za škodu způsobenou při výkonu činnosti notáře pouze § 57 odst. 1, věta první, zákona č. 358/1992 Sb.,

- podle něhož notář odpovídá žadateli, klientovi nebo jinému účastníku za škodu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem činnosti notáře. Odpovědnost státu v této době žádným právním předpisem stanovena nebyla. Jelikož v posuzovaném případě došlo ke vzniku škody v březnu 1997, nemůže být odpovědnost České republiky – Ministerstva spravedlnosti dána. Ani poukaz žalovaného na rozhodnutí Ústavního soudu není relevantní. Rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 529/09 na věc nedopadá, neboť vychází z jiných skutkových okolností, kdy v tomto nálezu popsána situace vychází z toho, že notář sepsal notářský zápis dne 8.6.1999, tedy již za účinnosti z.č. 82/98 Sb. o odpovědnosti státu za nesprávný úřední postup. Přesto i v tomto svém rozhodnutí Ústavní soud dospěl k závěru, že pro zachování ústavnosti postačí odpovědnost notáře jako subjektu, na kterého stát přenesl výkon některých svých pravomocí. Ani rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 245/98 nelze považovat ve věci za relevantní, když se týká otázky náhrady škody vzniklé v souvislosti s vadnou publikací části zákona o mimosoudních rehabilitacích ve Sbírce zákonů.
34. Rovněž v odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.9.2012, o který opírá žalovaný svůj údajný hmotněprávní nárok na plnění vůči žalobci, není tento právní důvod k plnění uveden. Městský soud v Praze, po zrušení svého předchozího rozsudku rozsudkem Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 349/2010, veden výše uvedeným závazným právním názorem Nejvyššího soudu ČR již s Ministerstvem spravedlnosti dále nejednal, dospěl k závěru, že odpovědnost České republiky za škodu, kterou způsobil notář v souvislosti s výkonem činnosti notáře, není dána a právní titul k plnění vyplývající z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.9.2012 se týká již pouze tvrzeného nesprávného úředního postupu Ministerstva financí.
35. Soud proto v I. výroku rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci žalovanou částku, a to včetně úroku z prodlení podle § 1970 o.z. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu 31 Cdo 3309/2011 bezdůvodné obohacení vzniká okamžikem zrušení rozhodnutí. Rozsudek Městského soudu, na jehož základě žalobce plnil, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.6.2014, č.j. 30 Cdo 493/2013-863, který nabyl právní moci 1.9.2014. Před tímto datem tedy nemohl být žalovaný se svým plněním v prodlení, ačkoli mu výzva k plnění byla doručena již v srpnu 2014. Soud proto ve II. výroku rozsudku zamítl žalobu v rozsahu, v němž žalobce požadoval úrok z prodlení za období před pravomocným zrušením rozsudku Městského soudu v Praze. Výše úroku z prodlení byla stanovena podle nař. vl. č. 351/2013.
36. Žalovaný dále namítal, že přiznání úroku z prodlení žalobci je v rozporu s dobrými mravy a dle § 8 o.z., jako zjevné zneužití práva nepoživá právní ochrany. Ani tuto námitku žalovaného soud neshledává důvodnou. Podle § 1970 o.z. může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená. Vzhledem k tomu, že žalobce řádně splnil svoji povinnost dle pravomocného rozsudku, nelze mu upřít ani právo na úrok z prodlení. Naopak žalovaný, po zrušení pravomocného rozsudku z důvodu nesprávného posouzení námitky promlčení, vzal žalobu zpět, čímž znemožnil dokončení původního dlouholetého řízení (pravděpodobně i z obavy o výsledek sporu) a odmítl rovněž vrátit přijaté plnění, ačkoli kdyby tak učinil, meritornímu rozhodnutí by nic nebránilo. Nelze přehlédnout ani samotný charakter plnění, které žalobce žalovanému poskytl, neboť se jedná de fakto o částku vzniklou stále narůstajícím úrokem z prodlení. Na náhradu škody, která výše popsanou trestnou činností vznikla podílovým fondům (1 236 784 000 Kč), dne 6.10.2006 uhradila v rámci konkursu Plzeňská banka částku 1 134 306 722 Kč, přičemž částka 1 114 275 017 byla započtena na příslušenství a pouze 90 411 555 Kč na jistinu. S připočtením částky, která byla vrácena již v roce 1998, se zpět žalovanému dostalo celkem 1 256 315 704 Kč. Postoupení pohledávky v roce 2004 jinému subjektu za nižší cenu pak je již podnikatelským rozhodnutím samotného žalovaného, který obhospodařuje svěřené podílové fondy.
37. S ohledem na délku původního sporu a výši požadovaného plnění, pro případ, že by námitka promlčení byla odvolacím soudem posouzena odlišně, se zdejší soud, veden právním názorem

- vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 493/2013, zabýval otázkou možné aplikace dělené odpovědnosti. Vzhledem k tomu, že dle citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR dřívější pravomocný rozsudek zavazující k solidárnímu plnění některé ze škůdců, nebrání tomu, aby soud v jiném řízení o náhradu škody mezi stejným poškozeným a dalším škůdcem nebo škůdci rozhodl o povinnosti tohoto škůdce nebo škůdců k náhradě škody jen podle podílu jeho či jejich účasti na škodě, dospěl soud k závěru, že je na místě postupovat podle § 438 odst. 2 obč. zák. Podle uvedeného ustanovení, způsobí-li škodu více škůdců, odpovídají za ni společně a nerozdílně. V odůvodněných případech může soud rozhodnout, že ti, kteří škodu způsobili, odpovídají za ni podle své účasti na způsobení škody.
38. Soud dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě by Ministerstvo financí, pokud by mělo odpovídat za škodu, odpovídalo by za ni jen podle své účasti na jejím způsobení. Soud zohlednil zejména skutečnost, že vyvedení peněžních prostředků z C. S. Fondů bylo výsledkem velmi propracovaného trestného činu organizované skupiny, přičemž žalobce má odpovídat objektivně za nesprávný úřední postup spočívající v nedbalostním chybném posouzení oznámení neobvyklého obchodu Finančním analytickým útvarům Ministerstva financí. Odpovědnost Plzeňské banky a spol. UMANA, s.r.o. na způsobené škodě byla již pravomocně stanovena výše citovaným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10.3.2003, sp.zn. 39Cm 221/97, přičemž Plzeňská banka odpovídá za flagrantní neplnění povinností podle depozitářské smlouvy uzavřené mezi ní a poškozeným a nesplnění povinnosti oznámit neobvyklý obchod. Společnost UMANA, s.r.o. nepostupovala při nákupu předmětných akcií s odbornou péčí, jak jí ukládá zákon o cenných papírech (citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové). Další škůdci, odsouzení Václav Franta, Tomáš Roith, Vladislav Nad' a doc. RNDr. Josef Matoulek, DrSc. pak odpovídají za škodu způsobenou úmyslným trestným činem podvodu podle ust. § 250 tr. zákona.
39. Nejvyšší soud rovněž v rozhodnutí 30 Cdo 493/2013 uvedl, že shledá-li soud odpovědnost za tvrzenou škodu na straně žalované a následně i důvody pro aplikaci § 438 odst. 2 obč. zák. ve vztahu k její odpovědnosti za tuto škodu, a to s ohledem na její podíl na vzniku škody v porovnání s podílem ostatních škůdců, může nalézt inspiraci pro stanovení výše podílu v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1.8.2012, sp. zn. 28 Cdo 3600/2011. Soud s odkazem na uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR dospěl k závěru, že každé z fyzických osob, tj. odsouzeným Václavu Vojtíškovy, dříve Frantovi, Tomáši Roithovi, Vladislavu Nad'ovi a doc. RNDr. Josefovi Matoulkovi, DrSc. a společnosti UMANA přísluší podíl ve výši 15 % na způsobené škodě, celkem 75 %, neboť tito byli přímými škůdci, aktivně jednali s cílem finanční prostředky z podílových fondů odčerpat a vyvést do zahraničí. Plzeňské bance a.s. byl stanoven podíl na škodě ve výši 20 %, neboť zcela zásadním způsobem selhala v pozici depozitáře. V důsledku jejího protiprávního jednání bylo možno odčerpání finančních prostředků realizovat, ač měla být tou osobou, která kontroluje a chrání podílové fondy před podezřelými obchody, tuto úlohu nesplnila a porušením zákonných povinností způsobení škody v podstatě umožnila. Podíl Ministerstva financí v případě, že by byla prokázána jeho odpovědnost, pak dle názoru soudu činí maximálně 5 %.
40. Z uvedeného vyplývá, že z celkové škody ve výši 1 236 284 000 Kč, po odečtení částky navrácené v roce 1998 ve výši 122 008 982 Kč, činí výše vzniklé škody 1 114 275 018 Kč, 5% z této částky činí 55 713 750,9 Kč. S úhradou této částky by se teoreticky žalobce dostal do prodlení ode dne následujícího po doručení změny žaloby ze dne 11.8.2003, tedy ode dne 12.12.2003. V uvedené době činil zákonný úrok z prodlení 2% ročně, za období od 12.12.2003 do 12.12.2012 by činil kapitalizovaný úrok z prodlení celkem 10 040 686,39 Kč. Celkový nárok žalovaného by tak z tohoto titulu činil maximálně 65 754 437,29 Kč. Žaloba by pak byla důvodná co do částky 2 014 692 788,83 Kč s příslušenstvím.
41. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť neúspěch žalobce (částečné zpětvzetí žaloby a zamítnutí části příslušenství) se týká jen nepatrné části předmětu řízení. Náklady

řízení žalobce sestávají z paušálních nákladů podle § 151 odst. 3 o.s.ř. ve výši 300 Kč ke každému úkonu v řízení, celkem 21 úkonů (žaloba, vyjádření ze dne 4.5.2015, vyjádření ze dne 29.7.2015, vyjádření ze dne 25.1.2016, vyjádření ze dne 20.4.2016, odvolání proti usnesení 13.5.2016, vyjádření ze dne 11.11.2016, doplnění žaloby ze dne 21.6.2017, vyjádření ze dne 27.6.2017, příprava na jednání dne 27.6.2017, účast na jednání dne 26.7.2017 delším než 2 hodiny, doplnění žaloby ze dne 18.9.2017, vyjádření ze dne 11.10.2017, příprava účasti na jednání 17.10.2017, účast na jednání 17.10.2017 v délce 4 h 20 min, příprava účasti na jednání dne 20.2.2018, účast na jednání dne 20.2.2018, doplnění žaloby dne 26.3.2018, vyjádření ze dne 22.5.2018, příprava účasti na jednání dne 24.5.2018, účast na jednání dne 24.5.2018), celkem 6 300 Kč.

42. Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Žalovanému byla proto uložena povinnost zaplatit částku 374 Kč, která byla zaplacená jako svědečné svědkovi Jedinákovi, na účet zdejšího soudu.
43. Povinnost zaplatit soudní poplatek za žalobu byla uložena žalovanému podle § 2 odst 3 zák. o soudních poplatcích, neboť žalobce je od soudního poplatku osvobozen a poplatková povinnost tak přechází na neúspěšného žalovaného. Výše poplatku byla stanovena podle položky 1 písm. c) sazebníku soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení, k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho výkon.

Praha 24. května 2018

Mgr. Petra Andršová
samosoudkyně